

ELNÖKJELÖLTI SZÁNDÉKNYILATKOZAT

a Jobbik Magyarországért Mozgalom

2022. május 7-i kongresszusára

Volt egyszer egy Jobbik, ahol nem számított más, csak az igazság. Nem érdekelt bennünket, hogy hányan sorakoznak fel az igazunk mellett. Kimondtuk, és küzdöttünk érte bátran, becsülettel.

Aki óvott ennek az elnöki szándéknyilatkozatnak a beadásától, az azt mondta nekem: „ne tedd, mert bár sok dologban igazad van, a párt többsége nem így gondolkodik”. Lehet, hogy igazuk van. Még az is lehet, hogy nagyon kevesen értenek egyet a véleményemmel, de azt így is vállalom, mert az őszinte jobbító szándék vezet, és mert biztos vagyok benne, hogy ezekkel a gondolatokkal nem vagyok egyedül.

A Jobbik jelenlegi vezetése az április 3-i történelmi vereség után egyszerű üzeneteket küldött felénk: mi mindent jól csináltunk, ebbe a küzdelemben mindenki mindent beleadott, ha csak a Jobbikon múlt volna, itt bizony kormányt váltunk. A vereségnek közöttünk nincsen felelőse, azt máshol kell keresni, az eddigi „keresztényszociális néppárti” politikát pedig folytatni kell. Erősek vagyunk, jó az irány. Stabilitás van.

Az igazság ezzel szemben az, hogy bajban vagyunk. A Jobbik politikáján változtatnunk kell. A belső, az önálló külső, és a szövetségi politikáján egyaránt. A mostani pártvezetéssel pedig erre a követlen előzmények okán nincs esély. Hogy merre tovább? Ezt nem a Jobbik elnökének egyszemélyben kell eldöntenie, hanem a közösségnek. A helyes utat pedig nem kávéházakban, nem budai erkélyeken, nem közvéleménykutató intézetekben, hanem a hétköznapi valóságában kell a következő időkben közösen megtalálnunk. Én így gondolom, ez az én elnökjelöltségem legfontosabb fundamentuma.

A Jobbik soron következő elnökének ezeket a gyökereket, ezt a *valóságot* kell újra megtalálnia. Nekem eszem ágában sincs beülni a Parlamentbe, a Jobbik elnökének ugyanis most semmi keresnivalója nincs az Országgyűlésben. Nem azért, mert bünbánatot kellene gyakorolnia, hanem azért, mert a valóság, amit újra meg kell ragadnunk, az nem odabent van. A vezérnek pedig ott a helye a csatamezőn, ahol a legnagyobb szükség van rá.

Ebben az elnöki szándéknyilatkozatban három olyan nagy területet fogok röviden érinteni, amikről egyenként is oldalakat lehetne teleírni. Ehelyett beszélgetni szeretnék erről veletek, közös gondolkodásra bírni benneteket. Ezeken a kulcsterületeken valójában most csak a problémákat vetem fel, ahol közösen kell a megoldásainkat megtalálnunk.

A politikai tartalom hiányának kritikája

Egy pártnak sokfajta képességgel kell rendelkeznie, de ezek közül a legfontosabb, hogy tudjon politikát csinálni. Sajnos ezzel most hadilábon állunk. Egy kezem is elég most azoknak a jobbikos politikusoknak a megszámlálásához, akik ebben a pártban önállóan is képesek szabad szemmel is jól látható politikai terméket előállítani.

A politikacsináláshoz egyrészt nyilvánvalóan kell egy alapvető tehetség és affinitás, másrésztől ez tapasztalás útján tanulható, technológiailag jól alátámasztott munkával elsajátítható képesség. Meg kell tanulnunk újra politikát csinálni, különben továbbra is a szürkésre, a lassú agóniára és a csendes elmúlásra leszünk kárhóztatva.

Személyes meggyőződésem, hogy az utóbbi két évben Békés megyében mi megtaláltuk azt a módszert, amivel polgárok széles tömegeivel sikerült bizalmi kapcsolatot kialakítani és fenntartani. Egy olyan módszert fejlesztettünk ki, aminek segítségével folyamatosan érzékeljük a polgárok által megtapasztalt valóságot, látjuk a helyi és országos jelentőségű közügyekben a véleménybuborékunkon kívüli álláspontokat is, és egy-egy fontos információ privát csatornán történő megszerzésével állandó lépéselőnyben vagyunk a politikai riválisainkkal szemben.

Közel tudunk kerülni a valósághoz. Ahhoz a valósághoz, amelyből kellő rutinnal és éleslátással politikát lehet csinálni helyi és országos szinten egyaránt. Ezt nevezem én *valóság alapú politizálás*nak. Mondhatjuk ezt jobboldalinak, radikálisnak, még keresztényszociálisnak is, ha úgy jobban tetszik.

A lényeg, hogy a polgár azt érezze, itt vannak ezek a jobbikosok, ők az egyetlenek, akik valóban arról beszélnek, ami velünk történik. Nekünk egy valóság alapú politikát folytató, kormányképes alternatívát kell építenünk. Most messze vagyunk ettől, de az irány ez.

Kontraszelekció és szervezeti leépülés

A folyamatos fogyatkozás problémája elsősorban a Jobbik politikanélküliségéből fakad. Ha nincsenek új impulzusok, nincs politika, ha nincs politika, nincsenek újak közöttünk. Az emberi közösségekben pedig természetesek az időnkénti konfliktusok, az egyes életutak máshogyan alakulása. A két hatás együttesen eredményezte azt, hogy az utóbbi tíz évben sokan mentek el, és az ő számukhoz képest lényegesen kevesebben csatlakoztak stabilan ehhez a közösséghez.

Hozhatunk be a rendszerbe bármilyen szervezeti reformot, rejthetjük el az ellenzéki együttműködés sok mindent elfedő dunyhája alatt a szervezeti hálónk ordító hiányosságait, a végtelenségig nem lehet az emberhiányból fakadó problémákat küszöbölni.

Amikor május 7-én találkozunk a kongresszuson, nézzetek majd szét magatok körül, hogy mennyien maradtunk. Veszedelemesen kevesen. Legyünk bátrak befogadni az új impulzusokat, és az új embereket. Ne más pártok politikusaival üldögéljünk tovább az asztaloknál, hanem olyan „hétköznapi” emberekkel, akik eddig nem politizáltak. Ne a saját székünket féltjük tőlük, hanem építsünk bizalmat velük.

A szövetségi politika kudarca

A 2019 tavaszi kudarcos EP-választási szereplést követően elkerülhetetlennek látszó ellenzéki együttműködésbe a Jobbik a két lista és a jobboldali zárókó gondolataival vágott bele. A Jobbik ebben az időben még nem akart szövetkezni a 2010 előtt az ország élén megbukott óbaloldallal, az ellenzéki együttműködésen belüli helyét pedig egy a választási koalíciót jobbról záró, karakán nemzeti pártként határozta meg.

Ebből az elképzelésből végül nem lett jóformán semmi, a párt pozícióját nem sikerült rögzíteni, a 2010 előtt az országot vezető erőkkel szemben kritikus választói csoportokat nem sikerült az együttműködésen belül stabilizálni. A pártvezetés végül olyan alkukra bólintott rá, amelyek taktikailag ugyan magyarázhatóak lehettek, de stratégiai szempontból végzetesnek bizonyultak. Így jutottunk el a jobboldali zárókó gondolatától Tóth Csaba támogatásáig.

A más pártokkal és szervezetekkel történő együttműködést 2024 januárjáig zárójelbe kell tennünk. A helyben fontos koalíciókat stabilan tartva az EP-választásig a Jobbiknak a Jobbikkal, a DK-nak a DK-val, a Momentumnak pedig a Momentummal kell foglalkoznia. Senkivel nem összeeszeve, de most fel kell állni attól az asztaltól.

Az ellenzéki együttműködésnek ugyanis a Jobbik jelenlegi vezetésének álláspontjával ellentétben van alternatívája: a *munka*, amit most párton belül kell elvégezni. Itt az idő, hogy újra a saját utunkat járjuk.

Az elnöki szándéknyilatkozat végére pedig engedjete meg még egy gondolatot.

Ezt a meccset most nagyon mélyről kell visszahoznunk, ez pedig csak úgy sikerülhet, ha gyökeresen meg tudjuk újítani a politikánkat és meg tudjuk változtatni a hozzáállásunkat. Ha merünk egy kicsit eltávolodni az ellenzéki együttműködés akolmelegétől, ha merünk legyinteni végre a közvéleménykutatókra, marketingesekre, a mindenféle tanácsadókra. Ha merünk a rendszeren kívülre kerülni, oda, ahonnan egyszer valamikor érkeztünk.

Ehhez nem elsősorban szerződés kell, nem mandátum, nem keret, nem költségtérítés, hanem bátorság. Ennek a szándéknyilatkozatnak a beadásához is ez kellett, de a Jobbik régen a bátrak pártja volt. Hiszem, hogy még lehet az.

Merj változtatni!

Barátsággal,

Stummer János